

Spal jsem patrně velmi dlouho. Jsem probuzen až z posledního, rozplyvajícího se spánku, musel to být už hodně lehký spánek, neboť mě vzbudilo sotva slyšitelné syčení. Hned je mi to jasné, drobotina, na kterou příliš málo dohlížím, kterou až příliš šetřím, si za mé nepřítomnosti někde provrtala novou cestu, tato cesta se střela s nějakou starou cestou, zaléhá tam vzduch a odtud ten sycivý zvuk. Jak je ta chramrad činorodá a jak je ta její pile protivná! Budu muset nejdřív pečlivě sluchem ohledat stěny mé chodby a pokusnými vrtý zjistit zdroj rušení a pak teprve budu moci šelest odstranit. Ostatně, ta nová chodba mi může i posloužit jako nový přívod vzduchu, bude-li jen trochu vyhovovat poměrům doupěte. Ale na ty malé si teď dám daleko lepší pozor než doposud, nic nesmí být ušetřeno.

Protože mám cvik v takových průzkumech, nebude to patrně dlouho trvat a mohu s tím hned začít, čekají na mne sice ještě jiné práce, ale tahle je nejnaléhavější, v mých chodbách musí být ticho. Tento zvuk je ostatně poměrně nevinný; vůbec jsem ho neslyšel, když jsem přišel, ačkoli tu určitě již byl; musel jsem se zase teprve dokonale zabydlet, abych ho uslyšel, je slyšitelný takřkajíc jen uchem domácího pána. A není ani trvalý, jak jindy takové zvuky bývají, je přerušován dlouhými přestávkami, patrně jak se tam nadříván je vzduch. Začnu s průzkumem, ale nedaří se mi najít místo, kde by bylo nutno zasáhnout, provedu sice pár výkopů, ale jen tak nazdařbůh; samozřejmě z toho nic není a velká práce s kopáním a ještě větší se zasypáním a urovnáváním je nadarmo. Ani na krok se nepřiblížím místu šelestu, ozývá se pořád a beze změny slabě v pravidelných přestávkách, jednou jako sykot, jindy však jako pískání. Nu, mohl bych to za-

tím taky nechat být, sice to velmi ruší, ale sotva lze pochybovat o mém předpokladu, odkud šelest pochází, bude se tedy sotva zesilovat, naopak, může se také stát — ovšem doposud nikdy jsem nečekal tak dlouho —, že takové šelesty časem samy od sebe ustanou, jak malí vrtáči pokrácují v práci, a nehledě k tomu, nejednou náhoda snadno přivede na stopu rušení, kdežto soustavné hledání může dlouho selhávat. Tak se utěšuji a raději bych se dál potuloval chodbami a navštěvoval prostranství, s mnohými jsem se ještě ani znovu nepozdravil, a mezitím si vždycky trochu zarejdlil po hradním nádvoří, ale přece jen mi to nedá, musím pátrat dál. Spoustu času mě stojí ta drobotina, spoustu času, který by se dal líp využít. Při takových příležitostech mě občejně láká technický problém, například podle šelestu, který mé ucho dokáže rozeznat do všech jemností, přesně a zaznamatelně, si představím zdroj a příčinu a teď cítím potřebu přezkoumat, jestli to souhlasí se skutečností. Má to dobrý důvod, neboť dokud jsem nedospěl k nějakému zjištění, nemohu se ani cítit bezpečný, i kdyžby šlo jen o to vědět, kam se skutální zrnko písku spadlé se stěny. A takovými šelesty, to z tohoto hlediska teprve není nedůležitá věc. Jenže důležitá, nedůležitá, ať hledám jak hledám, nenalezám nic, či spíše nalézám příliš mnoho. To se muselo stát zrovna na mém zamílovaném místě, říkám si, odejdu odtud hodně daleko, skoro na půl cesty k nejbližšímu prostranství, všechno je to vlastně žertem, jako bych chtěl dokázat, že mi tohle vyrušení nezchystalo snad právě jen mé zamílované místo, a s úsměvem se zaposloučám, ale brzy mě úsměv přejde, neboť skutečně, stejný sykot je slyšet i zde. Nic to není, chvílemi si myslím, že nikdo mimo mne by to neslyšel, teď to ovšem cviče-